NGU
Norges geologiske undersøkelse
Geological Survey of Norway

BESKRIVELSE TIL GEOLOGISK KART OVER NORGE M 1:250 000
HAMAR
ØYSTEIN NORDGULEN

GEOLOGISK OVERSIKT

Bestemte bergarter og berggrunnen beginner med de antatt eldste bergartene og slutter med de yngste (nederst og opp på hegnhøydene). Rutenettet i parentes viser til bergartenes numre på kart og i hegnhøydegrøftene. En oversikt over geologien er også gitt på forsiden av kartet.

Bergrunnen på kartbladet Hamar kan deles inn i følgende tre hovedområder:

1) Sledrage, omdannede bergarter fra prekambrisk tid (59-119)

2) Omdannede, prekambriske og kambrosilurske bergarter (21-58)

3) Sledrage bergarter fra paleozoisk tid (2-20)

De prekambriske bergartene (59-119) hører til Norges grunnfjell og finnes over store områder på kartet. Bergartene er for det meste delt inn i komplekser som fører ninehvidfer flere ulike slag bergarter. Disse bergartene har vært like gamle som de eldste bergartene i den kaledonske fjellkjededannelse og består av gneiser, omdannede sedimentære og vulkanske bergarter og en rekke ulike dypbergarter. De bestås av bergartene er med den ved Mjøsa i Gausdal og i Vestre Toten og i Ringsaker og Stange kommuner (59-119).

Et gamg metallic 60 g/100 mill. ár siden da en meteorit med grunnfjellet ved Gardnos i Hallingdalen. Dette fører til dannelse av helt spesielle bergarter som bare finnes i dette området (59-61). Med slutten av perkambrium tids grunnfjellet i Norge stiff ned til et øvre detlikand, – et periode, i fullgjørende til tid ble tilfeldandet oversvømmet av havet, og det ble avsatt sedimenter i en lang periode i kambrosilurisk tid.

Omdannede, prekambriske og kambrosilurske bergarter (21-58) ble under den kaledonske fjellkjededannelse i silur og devon omdannet i de dypere deler av fjellkjedene og ble presset mot det Fennoskandiske Grønlandsjord (på en side av kambrosilurske lerskifer. Dekker sammensatt av mange ulike bergarter ble skjøvet oppå hverandre, og dette har medført at de samme bergartene kan finnes i ulike dekker.

Sledrage bergarter fra paleozoisk tid (2-20). Mot slutten av karbontiden, gjennom perm og inn i trias ble sandstein og vulkanske bergarter avsatt i et lavt landskap. Disse bergartene er nå blitt dannet ut av det Fennoskandiske Grønlandsjord. Det ble i det øvre trias, dannet grabeg (grønnsteinrinn). Den strekker seg fra det nordlige Mjøsområdet og inn utover i Sverige. Dette er en rift som er blitt dannet i forbindelse med at hovedbruk brevart i en geologisk definert periode som kalles. Oslofeltet bestemer området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. I det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimentære bergartene godt bevart.

BESKRIVELSE AV BERGARTENE

STEDEGNE, OMDANNEDE BERGARTER FRA PREKAMBRISK TID

Bergartene i det sørøstlige grunnfjellsområdet tilhører den yngste delen av det fennoskandiske (baltiske) skjold. Det er blitt dannet i en periode som er blitt betegnet som svekonorvegisk fjellkjededannelse for 900 og 1800 mill. år. Bergartene ble utsatt for deformasjon og omdanning under den gotiske fjellkjededeformasjon (Sveconorwegian) for 1000 til 1700 mill. år siden, og under den svekonorvegiske fjellkjededannelse (1150-900 mill. år siden). Begrepene «gotisk» og «svekonorvegisk» viser til bergartene som vart utsatt for deformasjon og metamorfose i de angitte tidsperioder, men ser ikke nødvendigvis noe om hvilken fjellkjededannelse bergartene er blitt dannet i. Det er i det sørøstlige grunnfjellsområdet bergarter som er blitt dannet av dypt og dypbergarter med alder mellom 1600 og 1800 mill. år. Enghøydefelt strekker seg fra det vestlige Sverige (nord-nordvestlig retning) gjennom Vårmland, og fortsetner under de kaledonske dekkene i Oslofeltet. Det er i dette enghøydefelt skifer de gotiske og svekonorvegiske bergartene i vest finnes de kvartærbrukne bergarter i øst.

SKIKTERGNEIS (112-119)

Skikteregneis er en betegnelse på overflate- og dypbergarter og dekker et stort område fra Mjøsa og videre helt Oslofeltet. Komplekset er begrenset av Mjøsa - Magnor-myloniteboen og Oslofelt (several og vest) og forsvinner under kaledonske skyvedekker nord for Mjøsa. I kleinbonen med prekambriske bergarter som strekker seg mellom Mjøsa og Drammen, finnes bergarten Sokleinnsjøgneis (gneisnavn) er en yngre, porfyrisk granit (Vindkomgranitten).

Det er i dette kompleks av sedimenterte bergartene i Sokleinnsjøgneis, og bergartenes innhydre forhold er i mange tilfeller usikker, avvikning med tigtende bergarter i Sverige gir grunn til å anta at de er dannet i tidsrommet fra 1650 til 1800(?) mill. år. Bergartene er dermed de eldste inen kartblad.

Gneisene i Sokleinnsjøkleet (119-119) er hovedsakelig biotitte og delvis migmatittiske dypbergarter. Rode til rosa, granittiske til granodorittiske gneiser med varierende strukturer dekker store områder. Mindre- til middelkornete, lyse granitter og pegmatitter er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. I det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Solkornpekleet (112-119)

Solkornpekleet er en betegnelse på overflate- og dypbergarter og dekker et stort område fra Mjøsa og videre helt Oslofeltet. Komplekset er begrenset av Mjøsa - Magnor-myloniteboen og Oslofelt (several og vest) og forsvinner under kaledonske skyvedekker nord for Mjøsa. I kleinbonen med prekambriske bergarter som strekker seg mellom Mjøsa og Drammen, finnes bergarten Solkornpekleet gjennomsatt av en yngre, porfyrisk granit (Vindkomgranitten).

Det er i dette kompleks av sedimenterte bergartene i Solkornpekleet, og bergartenes innhydre forhold er i mange tilfeller usikker, avvikning med tigtende bergarter i Sverige gir grunn til å anta at de er dannet i tidsrommet fra 1650 til 1800(?) mill. år. Bergartene er dermed de eldste inen kartblad.

Granitter og granodiorit (119-119) er hovedsakelig biotitte og delvis migmatittiske dypbergarter. Rode til rosa, granittiske til granodorittiske gneiser med varierende strukturer dekker store områder. Middels- til grovkornete, lyse granitter og pegmatitter er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. I det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Romeriksmykoplekt (108-111)

Romeriksmykoplekt finnes det Oslofeltet og består av ulike bergarter med sedimenter og vulkanske opprinnelse gjennomsatt av store og mindre dypbergartskroppar (111). De fleste steder er bergarten migmatittisk. Blant de sedimenterte bergartene finnes det kalksilikatgneis (110), glimmergneis og skifer, kvartsitt og marmor. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. Det er i det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Dypbergarter i Oslofeltet og det for Oslofeltet (100-107)

Dypbergartene i Oslofeltet er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. Det er i det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Dypbergartene i Oslofeltet er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. Det er i det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Mjøsa - Magnor-myloniteboen og Drjemylonitsonen (se nakkekart)

Drjemylonitsonen finnes mellom Oslofeltets eldre begrenning helt øst på kartbladet og fortsetter i sørvestlig retning gjennom Drjemen og videre inn i Sverige. Det er i denne sonen det er blitt dannet et mylonitt og dekker deformasjon den bergarten i Romeriksmykoplekt i vestsverige grad blir omdannet til mylonitter og kjøkkenbergarter i området ned for Vårheim. Studer av mylonitttonen i Sverige viser at den fikk sin endelige form i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon (Sveconorwegian) – eldre enn det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon.

Mjøsa – Magnor-myloniteboen strekker seg fra Kongsvinger i nordvestlig retning til Mjøsa der den fortsetter videre sørøstlinjeboen bergarter i det kaledonske fjellkjededannelse. Bergartene i myloniteboen er stedvis omdannede utsyner av bergartene i Romeriksmykoplekt. Det er i denne Mjøsa og Storsjøen er sonen blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Randsfjordkomplekset (97-99)

Randsfjordkomplekset finnes i karrete samtale omtale mellom Fåberstein i vest og Oslofeltet i øst (se nakkekart). Vest Bagn i Valdres skifer en sterkt foliert eyegneis (Randsfjordkomplekset) fra bergarter i Kongsfjeldgrønnsteinen. I Etnedal er den samme eyegneisen myloniteboen og stemt opplevat lenge en forfaktning med retning nord-øst. Gneisen med Kongsfjeldgrønnsteinen mellom Jevnaker og Fåberstein er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Sykerlegneis (1-2)

Sykerlegneis er en betegnelse på overflate- og dypbergarter og dekker et stort område fra Mjøsa og videre helt Oslofeltet. Komplekset er begrenset av Mjøsa - Magnor-myloniteboen og Oslofelt (several og vest) og forsvinner under kaledonske skyvedekker nord for Mjøsa. I kleinbonen med prekambriske bergarter som strekker seg mellom Mjøsa og Drammen, finnes bergarten Sykerlegneis gjennomsatt av en yngre, porfyrisk granit (Vindkomgranitten).

Det er i dette kompleks av sedimenterte bergartene i Sykerlegneis, og bergartenes innhydre forhold er i mange tilfeller usikker, avvikning med tigtende bergarter i Sverige gir grunn til å anta at de er dannet i tidsrommet fra 1650 til 1800(?) mill. år. Bergartene er dermed de eldste inen kartblad.

Gneisene i Solkornpekleet (119-119) er hovedsakelig biotitte og delvis migmatittiske dypbergarter. Rode til rosa, granittiske til granodorittiske gneiser med varierende strukturer dekker store område. Middels- til grovkornete, lyse granitter og pegmatitter er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. I det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Kongsvingerpunget (112-114)

Kongsvingerpunget er en betegnelse på ulike typer overflatebergarter. Bergarter som i hovedsak er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. Det er i det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Dypbergarter i Oslofeltet og det for Oslofeltet (100-107)

Støre og mindre kroppar av gabbro (107) finnes i hovedsakelig i området fra Mjøsa – Magnor-myloniteboen og videre inn i Oslofeltet. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. Det er i det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Mindre kroppar av finskittitt (i gamle dager ofte kalt «Hedmarksitt») og nefelinsyenit (104) finnes i det Oslofeltet. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. Det er i det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Foliasjonen i området har varierende orientering og viser flerfaset folding av bergartene. Inn mot Gjø- Mjøsa – Magnor-myloniteboen blir gneisenes foliasjon orientert parallelt med sonen.

Bergartene i Romeriksmykoplekt forfortter mot sørøst inn i Sverige på vestsiden av Mjøsa – Magnor-myloniteboen. Arvesiden fra svensk side, der de tilsvarende bergartene heter til det sakarte Arnö – Hinnsjø-myloniteboen. Det er i denne myloniteboen at det ble dannet en rest av det Arnö – Hinnsjø-myloniteboen sedimenterte bergarter som tilhører Sirex Lx – Mandrand-formasjonen, som er knapp 1000 mill. år. Ivrisher nordover fra Dalfold og inn i de sørligste delene av kartbladet. Noen av dypbergartene er omkring 1600 mill. år gamle, men de fleste ligger i det intervallet 1650 til 1800 mill. år. Det er i denne myloniteboen at det ble dannet en rest av det Arnö – Hinnsjø-myloniteboen. Det er i denne myloniteboen at det ble dannet en rest av det Arnö – Hinnsjø-myloniteboen. Det er i denne myloniteboen at det ble dannet en rest av det Arnö – Hinnsjø-myloniteboen. Det er i denne myloniteboen at det ble dannet en rest av det Arnö – Hinnsjø-myloniteboen.

Dypbergarter i Oslofeltet og det for Oslofeltet (100-107)

Støre og mindre kroppar av gabbro (107) finnes i hovedsakelig i området fra Mjøsa – Magnor-myloniteboen og videre inn i Oslofeltet. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. Det er i det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Mindre kroppar av finskittitt (i gamle dager ofte kalt «Hedmarksitt») og nefelinsyenit (104) finnes det Oslofeltet. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. Det er i det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Foliasjonen i området har varierende orientering og viser flerfaset folding av bergartene. Inn mot Gjø- Mjøsa – Magnor-myloniteboen blir gneisenes foliasjon orientert parallelt med sonen.

Bergartene i Romeriksmykoplekt forfortter mot sørøst inn i Sverige på vestsiden av Mjøsa – Magnor-myloniteboen. Arvesiden fra svensk side, der de tilsvarende bergartene heter til det sakarte Arnö – Hinnsjø-myloniteboen. Det er i denne myloniteboen at det ble dannet en rest av det Arnö – Hinnsjø-myloniteboen sedimenterte bergarter som tilhører Sirex Lx – Mandrand-formasjonen, som er knapp 1000 mill. år. Ivrisher nordover fra Dalfold og inn i de sørligste delene av kartbladet. Noen av dypbergartene er omkring 1600 mill. år gamle, men de fleste ligger i det intervallet 1650 til 1800 mill. år. Det er i denne myloniteboen at det ble dannet en rest av det Arnö – Hinnsjø-myloniteboen. Det er i denne myloniteboen at det ble dannet en rest av det Arnö – Hinnsjø-myloniteboen. Det er i denne myloniteboen at det ble dannet en rest av det Arnö – Hinnsjø-myloniteboen.

Dypbergarter i Oslofeltet og det for Oslofeltet (100-107)

Støre og mindre kroppar av gabbro (107) finnes i hovedsakelig i området fra Mjøsa – Magnor-myloniteboen og videre inn i Oslofeltet. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. Det er i det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Mindre kroppar av finskittitt (i gamle dager ofte kalt «Hedmarksitt») og nefelinsyenit (104) finnes det Oslofeltet. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. Det er i det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Foliasjonen i området har varierende orientering og viser flerfaset folding av bergartene. Inn mot Gjø- Mjøsa – Magnor-myloniteboen blir gneisenes foliasjon orientert parallelt med sonen.

Bergartene i Romeriksmykoplekt forfortter mot sørøst inn i Sverige på vestsiden av Mjøsa – Magnor-myloniteboen. Arvesiden fra svensk side, der de tilsvarende bergartene heter til det sakarte Arnö – Hinnsjø-myloniteboen. Det er i denne myloniteboen at det ble dannet en rest av det Arnö – Hinnsjø-myloniteboen sedimenterte bergarter som tilhører Sirex Lx – Mandrand-formasjonen, som er knapp 1000 mill. år. Ivrisher nordover fra Dalfold og inn i de sørligste delene av kartbladet. Noen av dypbergartene er omkring 1600 mill. år gamle, men de fleste ligger i det intervallet 1650 til 1800 mill. år. Det er i denne myloniteboen at det ble dannet en rest av det Arnö – Hinnsjø-myloniteboen. Det er i denne myloniteboen at det ble dannet en rest av det Arnö – Hinnsjø-myloniteboen. Det er i denne myloniteboen at det ble dannet en rest av det Arnö – Hinnsjø-myloniteboen.

Romeriksmykoplekt (108-111)

Romeriksmykoplekt finnes det Oslofeltet og består av ulike bergarter med sedimenter og vulkanske opprinnelse gjennomsatt av store og mindre dypbergartskroppar (111). De fleste steder er bergarten migmatittisk. Blant de sedimenterte bergartene finnes det kalksilikatgneis (110), glimmergneis og skifer, kvartsitt og marmor. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. Det er i det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Dypbergarter i Oslofeltet og det for Oslofeltet (100-107)

Dypbergartene i Oslofeltet er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. Det er i det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Dypbergartene i Oslofeltet er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. Det er i det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.

Dypbergarter i Oslofeltet og det for Oslofeltet (100-107)

Dypbergartene i Oslofeltet er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet bergarter området mellom Mjøsa og Langesundsfjorden og er begrenset i øst og vest av store forkastninger som noen steder er blitt dannet i forbindelse med at det ble dannet en kaledonisk fjellkjededannelse i silur og devon. Det er i dette Oslofeltet som vulkanske bergarter eller under overflaten som dypbergarter. Det er i det nedfluktuslide området er ligga de eldre, kambrosiluriske, sedimenterte bergartene godt bevart.